

Ako som prijala Jeho lásku

Napísal Elena Kubová

Pondelok, 24 Október 2011 18:17

Chcela by som vám povedať pár slov o mne a mojom živote. Bola som vychovávaná v "katolíckej" rodine, ktorá sa hlási ku Kristovi. Raz za čas som išla do kostola, sviatosť zmierenia bola pre mňa traumatickým zážitkom, svätá omša jednoducho bola potrebná, ale nehľadala som jej význam. Cítila som, že niečo, nejaký Boh, sila, existuje. Potom začala stredná škola, zmena prostredia a noví ľudia. Kostol, Boha a cirkev som odložila bokom. Môj život nabral iný smer. Raz za týždeň ísť na blic, cez voľné hodiny s partiou na pivo, a aby som nemusela doma počúvať mamu, jej pripomienky, tak som zostávala v Bratislave u kamarátky, alebo sme si šli niekam sadnúť.

Po maturite som začala robiť na súdnom lekárstve v toxikológii. Tu bola možnosť ľahšie sa dostať k lístkom do kina, divadla a plaváreň - fajn prečo nie? A zase noví známi z prostredia v ktorom som sa pohybovala. Zo začiatku to bolo perfektné a nevedela som sa toho nabažiť. Po čase som si však uvedomila, že takýto život nie je až taký fajn, hlavne vtedy, keď som po dlhšom čase mojej práce v toxikologickom laboratóriu zistila veľmi smutné a bolestné súvislosti. Robila som rozbor kvi z protialkolickej kliniky, kde boli za totality evidovaní aj narkomani. Boli to hlavne mladí ľudia. Po nejakom čase som však tým istým mladým ľuďom robila rozbor kvi znova - no nie z protialkolickej kliniky, ale vzorka pochádzala priamo od nás - z pitevne. Keď som sa bližšie informovala o príčinách ich smrti, bolo to väčšinou predávkovanie, alebo ich jednoducho našli mŕtvych. V takom prípade to bola buď vražda (domyslíte si, kto ich mohol zabiť) alebo samovražda. Začala som si uvedomovať, že životný štýl spoločnosti, v ktorej sa pohybujem, má svoje úskalia, ako drogy, promiskuitu, alkoholizmus. Čím ďalej tým istejšie a silnejšie som vedela, že toto k môjmu životu nepotrebujem.

Neskôr som sa vydala, ale zase som nevykročila tým správnym smerom - vstúpila som do zmiešaného manželstva. Veľká hrdinka - sobáš v kostole? Kvôli pokoji v rodine radšej nie. Veľmi ľahko som sa vzdala ďalšej dôležitej sviatosti. Bolo to naozaj pre pokoj v rodine? Teraz

Ako som prijala Jeho lásku

Napísal Elena Kubová

Pondelok, 24 Október 2011 18:17

viem, čo som urobila, ale hovorte to niekomu, kto si myslí, že sa nič nedeje. Akurát stratí možnosť pristupovať k Sviatostiam... Až po narodení druhého dieťaťa som pocítila túžbu dať si svoj život do poriadku a pri krste Martinka som po dlhom čase pristúpila k Sviatosti zmierenia a prijala som Sviatosť Oltárnu. Ach ten pocit úľavy a spokojnosti! Preplakala som vtedy celú svätú omšu.

Hoci mi Pán dal zasa pocítiť svoju lásku, ja som ešte ďalších pomaly 15 rokov blúdila. Až prišiel Ten veľký deň, keď môj syn Martinko oslavoval svoje 16-te narodeniny. Nemala som vtedy peniaze na darček pre neho lebo som bola nezamestnaná. Povedala som mu, že ako darček k narodeninám pôjdem na svätú spoveď a pristúpim ku Sviatosti Oltárnej. Vedela som, že mu tým urobím veľkú radosť. Mal to byť dar pre môjho syna, ktorý sa s mojím druhým synom Ondrejkom modlili za moje obrátenie, ale naozaj obdarovaná som bola ja. Dostala som ten najkrajší dar, aký len človek môže dostať - dar viery. A v ten deň - 2. decembra pred jedenástimi rokmi do môjho života vstúpil Boh.

Od tohto dňa mi posielal do cesty ľudí, ktorí mi pomáhali pri hľadaní cesty k Bohu. Najskôr som dostala ponuku, že môžem spievať v kostolnom zbore, po čom som od detstva túžila. Ale neostalo len pri tom - postaral sa aj o to, aby som Ho a Jeho slovo mohla lepšie spoznávať. Začala som vo februári navštevovať semináre u pátrov Redemptoristov, ktoré mi pomaly, ale isto odkrývali tajomstvá Božieho slova, cestu k modlitbe a hlavne to, čo sa deje počas Svätéj omše. Už viem - Sviatosť oltárna nie je len akási oblátka, ale sám Ježiš Kristus, ktorý cez túto sviatosť vstupuje do môjho srdca. Pochopila som medzi iným aj to, že manželstvo bez Boha je oveľa ťažšie. Partner ma môže sklamať, ale Boh nie - On ma vždy podrží.

Všetko toto sa samozrejme neudialo zo dňa na deň. Trvalo pár rokov. Nie raz som vybočila z cesty, no Pán sa postaral, aby som zase našla cestu späť. Buď mi poslal do cesty nejaký kríž, alebo, ako to nazývam ja, zázrak, cez ktorý som pocítila Jeho veľkú lásku. Takto ma naučil dôverovať Mu a spoliehať sa na Neho. Stratil sa aj strach zo spovede, dokonca pociťujem potrebu tejto sviatosti. Naučila som sa prijímať Božiu lásku a už dokážem lásku aj rozdávať. Preto som aj prijala službu animátora našich birmovancov. Ak niekedy začnem blúdiť, On sa vždy postará, aby som našla cestu späť. On jediný vie, čo je pre mňa dobré.

Prijatím Božej lásky a viery v Boha sa začal meniť aj život v našej rodine. „*Duch Boží koná ako chce, kedy chce a kde chce...*“

„*Je ľahšie zažiť Pána, jeho dotyky, ako o tom písať.*“ Túto vetu som si raz prečítala, ale jej

Ako som prijala Jeho lásku

Napísal Elena Kubová
Pondelok, 24 Október 2011 18:17

pravdivosť som si overila až teraz, keď som písala toto svedectvo.

Nebeský Otče, prichádzam pred teba v chvále, uctievaní a poklone. Ďakujem ti, že si poslal svojho Syna Ježiša, aby mi dal život, odpustenie. Ďakujem ti, že si poslal Svätého Ducha, aby ma sprevádzal a posilňoval v mojom každodennom živote. Nebeský Otče, otvor moje oči, aby som videla tvoju veľkosť, tvoj majestát, tvoju lásku, tvoje víťazstvo v mojom živote. Najsvätejšie Srdce Ježišovo dôverujem v Teba. Amen.

Elena Kubová